

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 23	1. December 1914	63. Aargang

Et Vidnesbyrd.

Af Hilda Payne i »Millennial Star«.

—

Som jeg en Aften fornylig læste ved et daarligt Lys, kom jeg til at tænke paa de Tusinder i Verden, som sidde i aandeligt Mørke, medens de Sidste-Dages Hellige kunne glæde sig ved Modtagelsen af det højeste aandelige Lys: Kjendskab til Kristi sande Evangelium, der i disse de sidste Dage er gjengivet direkte fra Himlen til Jorden og skjænket Menneskene, som ville modtage det, ved Guds udvalgte Profet, Joseph Smith, som stod mellem Gud og Menneskene. Jeg tror, at det er vor Pligt at virke det bedste, vi kunne, for at oplyse Andre om Evangeliets Sandheder og hjælpe dem til at komme i Besiddelse af det samme Lys, som vi have. Vi føle os ofte mismodige, naar vi have forklaret Evangeliets Principer til en kjær Slægtning og Ven, som ikke vil skjænke os Tiltro, men siger, at vi ere vildfarne. Lad mig fortælle Dig, kjære Læser, at en af mine Veninder næsten hver Dag i Løbet af tre Maaneder søgte at faa mig til at gaa med sig til et „Mormon“-Møde. Jeg sagde altid til hende: „Jeg er tilfreds med min egen Kirke“ — Wesley-Methodist-Kirken. Efter at jeg havde modtaget nogle faa Evangelie-Traktater fra hende, indvilligede jeg tilsidst i at gaa med hende, om end nærmest for at tilfredsstille min Nysgjerrighed.

Min Veninde kom for at hente mig en Søndag Aften, og jeg gjorde mig rede til at følge med hende; men min Frue (jeg tjente den Gang) havde hørt vor Samtale og sagde til mig paa høflig Maade, at jeg kunde ikke gaa ud, og tilføjede yderligere, at hvis jeg vovede at gaa

til slige Møder, vilde hun lukke mig inde i Huset. Min Veninde maatte altsaa gaa alene, ganske mismodig, fordi hendes Arbejde tilsyneladende havde været omsonst. Jeg fik imidlertid Lejlighed til at overvære den gjensidige Uddannelses-Forenings Møder den følgende Tirsdag, og jeg har kun været fraværende ved disse unge Folks Møder een Gang siden sidste November, da jeg overværede det første af disse Møder. — Da det første af de Møder, som jeg overværede, var sluttet, spurgte en af Ældsterne mig, om der var noget Spørgsmaal, jeg kunde ønske at faa besvaret med Hensyn til de Sidste-Dages Helliges Kirkesamfund, ligesom han indbød mig til at komme igjen og fortsætte med at undersøge Kirkens Lærdomme. Han sagde: „Hvis vi kunne hjælpe Dem til at leve et bedre og fuldkomnere Liv, ville vi være meget villige til at vejlede Dem." Jeg syntes, at denne Udtalelse viste i en anden Retning med Hensyn til „Mormonernes" Karakter, end hvad jeg forud havde hørt angaaende dem; thi før jeg blev bekjendt med min Veninde, havde jeg aldrig hørt et godt Ord om „Mormonerne". Jeg er taknemlig for, at jeg kom til disse Møder; thi i Medlemsskabet i denne Kirke har jeg fundet Livslykken. Jeg søger paa bedste Maade at udføre det lidet, jeg formaar, for at udsprede Evangeliet; men Evangeliets Lærdomme blive ikke modtagne med Velvillie.

Jeg forklarede en Dag Visdomsordet til en Veninde, da hun udbrød: „Hvad, Hilda, meddeler din Kirke Undervisning i Hygiejne (Sundhedslære)?" Et sligt Indtryk af vor Kirke var jo ret godt, og jeg fortsatte derfor med at forklare hende, hvilke Grunde vi havde til at faste paa de maanedlige Fastedage; til min Overraskelse fortalte hun mig, at Lægerne nu anbefalede en maanedlig Fastedag som en Forholdsregel mod Opsamling i Legemet af Blodurenligheder; thi, sagde hun: „Ligesom vi trænge til Hvile efter udstaaet fysisk Arbejde, saaledes kunne vore Fordøjelsesorganer, som ofte have for stor Virksomhed at udføre, ogsaa ofte trænge til Hvile. Vi have en vis Procentdel af Jærn i vore Legemer, hvilke Jærndele ikke kunne udføre deres beskikkede Funktion i Legemet, medmindre vi af og til lade Fordøjelses-Organerne hvile med Hensyn til Opløsningen af faste Stoffer og drikke saa meget Vand som muligt, for at Jærnstofferne kunne cirkulere gjennem Blodkarrene." Denne Meddelelse fra min Veninde forekom mig at være en ypperlig videnskabelig Kundskab og at indeholde Punkter med Hensyn til hygiejniske Principper, som det var værd at gjøre de Sidste-Dages Hellige bekjendte med, saa at vi kunne lære at faste til regelmæssige Tider, ikke alene fordi det er befalet os at faste og bede, men ogsaa fordi vi ved jævnlig at faste gavne vort Helbred. Jeg veed, at jeg har været sundere og følt mig stærkere, siden jeg ophørte med at drikke The og Kaffe. Af og til latterliggjøre mine Venner udenfor Kirken mig, fordi jeg ikke drikker disse nervepirrende Drikke; men jeg er fast bestemt paa ikke

mere at nyde dem. Nogle af mine tidligere Venner have forladt mig eller holde sig tilbage fra mig, siden jeg blev Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Men jeg har funden den bedste Ven af Alle, Gud, hvis Venskab aldrig forandres, og hvis Kjærlighed aldrig dør. Hvis disse mine Ord efter at være skrevne møde den Sandhedssøgendes Øjne, beder jeg indstændig Vedkommende om at undersøge vor Kirkes Lærdomme med et ydmygt Sind og Hjerte, uhildet af menneskelige Fordomme mod os. Enhver, som vil gjøre dette, vil komme til en Forstaaelse af Sandheden af Kristi sande og frelsende Evangeliums Principper.

Præsident Penroses Bøn om Fred.

I Henhold til de Forenede Staters Præsidents Opfordring til Staternes Indvaanere om Søndagen den 4. Oktober sidstleden at opsende Bønner til den almægtige Gud om at udvise Naade mod de krigsførende Nationer i Verden opsendte Præsident Charles W. Penrose paa de Sidste-Dages Helliges Vegne, som overværede det første Konferencemøde i Salt Lake City paa hin Dag, en inderlig Bøn til Herren desangaaende, hvilken Bøn vi her gjengive:

O Gud, vor evige Fader, Fader til Menneskenes Aander! vi komme til Dig i Jesu Kristi vor Frelsers Navn for at tilbede Dig og for at takke Dig for Alt, hvad vi have modtaget af Dig, baade timeligt og aandeligt, for vort Liv og Oplysning, for den Visdom og Forstaaelse, Du har givet os om, at vi en Gang kunne komme frem for Dig og blive kronede med evigt Liv.

Vil Du modtage vor Taksigelse i denne Morgen for alle dine Gaver til os, og vil Du skue i Naade til os og forene vore Hjerter under din guddommelige Indflydelse, at vi kunne være eet i Aand og Sandhed, paa det at vore Bønner maa opstige til Dig og blive antagne af Dig. Tilgiv os vore Ufuldkommenheder, vore Synder, vore Daarskaber, vor Uværdighed, vor Ulydighed mod dine Bud og dine Raad; og hvor vi paa nogen Vis have afveget fra Dig, bede vi inderlig om din Overbærenhed og Tilgivelse.

Vi bede Dig, himmelske Fader, at Du vil se i Naade til Jordens Nationer. De ere dine Børn, og om de end ere faret vild og blevne opfyldte af Vrede, Bitterhed og Krig mod hinanden, vil Du, o Herre, skue ned til dem i Kjærlighed og Naade og vise Barmhjertighed og aabne Udvej, saa at Fred igjen kan blive tilvejebragt.

Du inspirerede i gamle Dage dine Profeter, og ligeledes dine Profeter i disse Dage, til at forudsige og forudse en Tid, naar Krig vilde komme; men ogsaa en Tid, naar Tvedragt vilde ophøre, og der ej

mere vilde blive Krig paa Jorden, naar Menneskene vilde vende deres Krigsvaaben til Fredsredskaber. Og vi bede, o Fader, at den Tid maa blive fremskyndet. Vil Du naadigt se ned til Nationernes Ledere og til alle dem, der tage Del i menneskelige Affærer og Regjering, og lade din Aand oplyse deres Forstand og røre ved deres Hjerter, at de maatte føle den store Nødvendighed af at oprette Fred paa Jorden, at Nationerne kunne leve i Samdrægtighed i Stedet for at sætte sig op imod hinanden og ødelægge hinanden ved Sværdet. O Herre, sku i Naade til deres Hustruer, Børn og øvrige Familie, de, som ere indviklede i den Strid, der foraarsager saa megen Blodsudgydelse og Rædsel i de europæiske Lande. Hav Barmhjertighed med dem, o Herre, og vend Krigens onde Aand bort, at Fredens Engel maa svæve over Nationerne, og at dens Indflydelse maa komme over dem, at deres Hustruer og Børn maa blive fritagne for de Lidelser, de nu undergaa, og at deres Kjære, som ere ude i Krigens Ærinde, maa komme tilbage, og lad Retfærdighed og Sandhed blive oprettet.

Vi bede, o Herre, at Du vil se i Naade til denne Nation. Hvad der end har været Grunden til den Ufred, der nu hersker, vil Du tilstede, at det dog maa vendes til det Gode, saa at Tiden maa komme, da, om end Throner skulle vakle og Kejserriger styrte, Frihed og Lighed maa komme frem af denne Undertrykkelse og Strid. Og tillad Du, i dit guddommelige Forsyn, at alle Ting maa tjene os tilgode, saa at Retfærdighed maa raade: at Retfærdighedens Frugt, der er Fredens Aand, maa være den herskende.

Og vil Du tilstede, o Herre, at Herrens Aand maa hvile mægtigen over dit Folk, over dine Hellige her, som ere forsamlede i Konference, og over dem, som de repræsentere i Zions forskjellige Staver og i Missionerne i Adspredelsen. Maatte de annamme de Lærdomme, som blive dem forkyndte, og leve sammen i Fred, saa at Enighedens og Kjærlighedens Aand maa herske iblandt dine Hellige. Maatte de forstaa hinanden, og maatte de yde hinanden den samme Frihed, som de selv ønske at nyde, saa at de, om de end adskille sig i Meninger og Anskuelser, dog maa yde Andre den samme Frihed, som omtaltes i den amerikanske Konstitution, hvilken Du inspirerede gode Mænd til at forfatte. Og lad der ej blive nogen virkelig Strid imellem dem; men lad dem som Hellige leve i Enighed og Kjærlighed med deres Næste overalt i Zions Land, og lad dem være de Rene af Hjertet — dem, der søge Gud og holde hans Bud.

Nu, o Herre, forene vi os med alle dem, som i Dag opsende deres Bønner til Dig om Barmhjertighed, at dette frygtelige Blodbad maa ophøre; at Ufredens Aand maa vige, og at Fredens Aand maa raade over Nationerne; at Krigen snarligen maa ende, og den Retfærdiges Hensigter fuldkommes; at det Gode maa tilflyde Jorden, og Vejen blive

beredt til Fred — den Fred, der findes i Jesus Kristus, din Søn, vor ældre Broder i Aanden, som vi elske og tilbede paa denne Dag, og i hvis hellige Navn vi komme til Dig. Vil Du høre vor Bøn, o Gud, alle Nationers Hersker, Himlens Almægtige. Vil Du lade din Fredens Aand udgaa og opfylde det, som vore Hjerter attraa.

Vi vide vel, at dine Hensigter ville blive opfyldte. Vi ønske ej at hindre dine vise Hensigter, men vi komme til Dig som dine Børn og udtrykke vore Sjæles inderlige Attraa, at Fred maa herske og den Tid være nær for Haanden, da din Villie kan ske paa Jorden, som den sker i Himlen. Vi hellige Alt, hvad vi have, til Dig og din Tjeneste; vi ønske at færdes med Fred og udøve Fred, hvor vi gaa, og at have Fred i vore Hjerter og vore Hjem. Og vi ønske Fred i vort Land og i Zion, saa at Fred maa udgaa herfra til den ganske Verden. Dertil ville vi hellige os og alt det, vi have og eje; og vi overantvorde os til Dig i dine Hænder, i Jesu Kristi Navn. Amen. „Bikuben".

Efteraarskonferencen i Bergen.

Konferencen aabnedes Fredag den 23. Oktober med et af den kvindelige Hjælpeforening afholdt Møde, der aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter den halvaarlige Rapport aflagdes og godkjendtes.

Præsidentinde Anna Lillivik og første Raadgiver Catherine Grunning gjorde nogle Bemærkninger om, hvad Organisationen havde udrettet siden sidst afholdte Konference.

Missionspræsident H. J. Christiansen gav Søstrene nogle udmærkede Raad med Hensyn til Udførelsen af deres Pligter. Han henviste til Velsignelserne, som Herren havde forjættet sine trofaste Hellige. Mødet sluttedes derefter med Sang og Bøn.

Lørdag Aften Kl. 8,30. Mødet aabnedes med Sang og Bøn af Br. Andreas Fosse. Konferencens Sekretær, James F. Petersen, oplæste Rapporten over Missionsarbejdet i Konferencen siden sidste Konference. Det fremgik af den, at 10 Missionærer i den Tid havde uddelt 56,250 Skrifter, omsat 2589 Bøger, besøgt 28,228 Fremmedes Huse, haft 2367 evangeliske Samtaler, afholdt 1530 Møder, døbt og givet Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave 18 Personer, ordineret 8 og velsignet 4 Børn. Sekretæren talte derpaa om Evangeliets første Principper. H. J. Christiansen skildrede Missionslivet i Norge i Kirkens første Dage og forklarede, hvorledes Begyndelsen til Evangeliets første Forkyndelse og Guds Sidste-Dages Værks Oprettelse var forskjellig i de forskjellige Nationer. Han henviste til adskillige Profetiers Opfyldelse og bad, at Krigsbegivenhederne ikke vilde forvolde større Forstyrrelser, end at det maatte forundes Kirkens Medlemmer i de skandinaviske Lande at

beholde de faa Missionærer fra Zion, som Kirken havde tilladt at blive tilbage her, medens alle de andre vare hjemkaldte. Præsident N. L. Williams bevidnede Sandheden af de mange Vidnesbyrd, der vare blevne givne. Mødet sluttedes derefter med Sang og Bøn.

Søndag Formiddag Kl. 11 afholdtes Søndagsskolekonference i „Folkets Hus". Efter at Mødet var aabnet med Sang og Bøn, blev et specielt Program udført af Grenens Søndagsskole under Ledelse af Bestyrer Arthur Bjørndal. Missionspræsident H. J. Christiansen talte derefter om Søndagsskolens store Nytte. En Sang blev sungen, hvorefter Br. Henrik Henriksen sluttede med Taksigelse.

Mødet Kl. 4 Eftm. i „Folkets Hus" aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Guds Aand som en Ild nu begynder at lue", og Bøn af Br. Henriksen. Efter at Koret havde sunget en Sang, bød Konferencepræsident Williams de Forsamlede velkommen. Han valgte at tale over Emnet: Hvorfor have vi faaet en Tilværelse paa Jorden. Koret sang til Afvexling en Sang, hvorefter Missionspræsident H. J. Christiansen talte til de Forsamlede angaaende Præstedømmets Autoritet. Han opfordrede Kirkens Medlemmer til, naarsomhelst der gaves dem Lejlighed, at bære deres Vidnesbyrd for deres Medmennesker angaaende Evangeliets Lærdomme, og nedbad sluttelig Herrens Velsignelse over de Tilstedeværende. Koret sang en Sang, hvorefter Præsident Williams sluttede med Taksigelse.

Aftenmødet afholdtes paa Store Markevej 36. Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Led os frem, o Gud, vor Fader", og Bøn af Br. Peter Totland. Efter at Koret havde sunget en Sang, foreslog Missionspræsidenten Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse af de Hellige i deres Tro og Bønner. Forslaget blev vedtaget paa sædvanlig Maade ved oploftet højre Haand. Ældste Nephi L. Williams blev paa samme Maade ved Haandsoprækning sanktioneret som Præsident for Bergens Konference og James F. Petersen som Konferencens Sekretær. Sidstnævnte blev ogsaa valgt til Korleder for Bergens Sangkor.

Missionspræsident Christiansen talte dernæst til Præstedømmet angaaende de forskjellige kirkelige Pligter, som paahvilede det; han fremhævede, at Alt maatte udføres med Punktlighed og Orden; Gud vilde da lægge sin Velsignelse til Bestræbelserne. Han talte ligeledes om Nødvendigheden af, at Kirkens Medlemmer efterlevede „Visdomsordets" Forskrifter. Sluttelig anmodede han de Hellige om at søge at komme i Besiddelse af genealogiske Datoer vedrørende deres Slægt.

Konferencepræsident Williams foreslog de lokale præsiderende Brødre i de forskjellige Grene til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, nemlig Niels Andersen, Aalesund, Andreas Bjerkland, Haugesund, og Johan O. Nygaard, Stavanger.

Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Konferencepræsidenten takkede Alle for deres Tilstedeværelse, hvorefter Koret sang en Sang, og Br. Andreas Bjerkland sluttede Mødet med Taksigelse.

Mandag Aften den 26. Oktober foranstaltede Kirkens Medlemmer i Bergen en selskabelig Sammenkomst for Søskende og Venner. Efter at flere underholdende Numre vare givne, bleve de Tilstedeværende opvartede med Bordets gode Ting, hvoraf Alle nød med Velbehag.

J. F. Petersen,
Konferencens Sekretær.

Utah-Indianernes Traditioner.

Af D. B. Huntington i »Improvement Era«.

Verdens Skabelse.

Da Guderne skabte Verden, var den indhyllet i Mørke; og de sagde: Lad os faa Lys! Og Overguden sagde: Jeg vil skabe Lys; men jeg har ikke nogen Buepil, som er lang nok til at gjennembryde Mørket, eller nogen Bue, som er kraftig nok til at gjennemskyde det. Han følte omkring sig og fandt nogle Pilebuske og afbrækkede den længste, han kunde finde, satte den paa Buen og skød opad. Det varede ikke længe, før en lille Stjerne viste sig. Guderne betragtede den, og Stjernen begyndte snart at voxe i Størrelse og Lysstyrke. Lyset gjennembrød Mørket, der omsider forsvandt, og de kunde nu se at skille Vand fra Land; og de frembragte det tørre Land, og Floderne, Søerne, Vandspringene, og de smaa Strømme; og de sang tilsammen.

Syndfloden.

Jordens Befolkning blev før lang Tid siden meget ugudelig, og Herren saa' det og sendte en af sine Sønner ned til Jorden for at undersøge Forholdene nærmere. Han vendte tilbage og sagde, at Beretningerne vare sande; Befolkningens Opførsel var meget slet. Herren udsendte derefter en Bekjendtgjørelse til alle Jordens Folk om at samles; thi han ønskede at tale til dem. De mødtes i en stor Dal, og Herren kom ned og stod med sin ene Fod paa et Bjerg og med sin anden Fod paa et andet; men Folket som et Hele vilde ikke lytte til ham. Han kaldte derefter sine Venner til sig, ogsaa sine Venner blandt de Umælende. De kom, to af hver Slags af Dyrene, og nogle faa Mænd, Kvinder og Børn, og de sluttede den Pagt, at de vilde lytte til ham.

De andre snakkede uafladelig og vilde ikke høre ham. Da blev Herren vred. Han rakte ned sin Haand og rykkede et stort Træ op, hvormed han slog enhver levende Ting til Døde med Undtagelse af hans Venner, som han bød at sprede sig og deres Afkom paa hele Jordens Overflade, og Herren bød, at Alle stedse skulde være hans Venner.

Elias og Ravnene.

For mange Maaneder siden gik en Kone vild og kunde ikke finde tilbage til sit Opholdssted. Hun var en meget god Kone og var Herrens Ven. Hun blev meget sulten og anraabte Herren om at give hende Føde, og han sendte Ravne til hende med Kjød i mange Dage. Efter en Tids Forløb fandt hun tilbage til sit Hjem, og der blev stor Glæde blandt hendes Folk, da hun fortalte dem, hvad Ravnene havde gjort.

Kristi Korsfæstelse.

„For lang Tid siden levede Herren (Towats) i Piede-Landet. Hans Hus staar der endnu. Han havde en Søn, som døde, og da han døde, blev Jorden opbrudt. Der var Jordskjælv og et frygteligt Tordenvejr med Lyn. Det var meget mørkt i tre Dage og Nætter. Det var saa mørkt, at Folk kunde føle Mørket med deres Fingre, og hele denne Tid græd og jamrede de sig, thi de kunde ikke gjøre Ild. De maatte spise alt Kjød raat. Paa den tredie Dag kom Sønnen igjen til Live, og Mørket forsvandt, og der var stor Glæde. Herren havde en Broder, men de to vare ikke gode Venner. Og han, Broderen, havde en Søn, som døde, men det blev ikke mørkt; og Broderen vendte sig til førstnævnte Broder (Herren) og spurgte ham, hvorfor det ikke blev mørkt, og Herren svarede, at denne mærkelige og betydningsfulde Ting ikke skete, fordi han modstod ham i alle Ting. Broderens Navn var Shinnob. Herren bød ham at gaa hjem, afskjære sit Haar, afbrænde sit Hus, dræbe sine Heste, hyle, og skjære i sit eget Legeme; thi paa den tredie Dag skulde hans Søn stinke; og saa skete det.“ Og herfra udspringer følgende Indianertro blandt disse Utah-Indianere:

Naar de dø, gaa deres Aand til et udstrakt Bjergpas i Sierra-Nevada-Bjergkjæden, hvor der er rigelig af Vildt; og da de hade, at deres Slægtninge, som dø, skulle drage fattige til de evige Jagtgrunde dræbe de den døde Mands Heste, saa at han kan have Heste at ride paa, naar han kommer der. I tidligere Dage var det Skik hos dem at dræbe en eller anden Fange eller fattig Person, for at denne kunde gaa med den Afdøde som hans Tjener.

Tankesprog.

Den Tid kommer aldrig, da Menneskesjælen er for gammel til at henvende sig til Gud og anraabe ham om Naade. Alle, som ikke have begaaet den Synd mod den Helligaand, for hvilken der ingen Tilgivelse er i denne Verden eller i den næste, ere indenfor Guds Naades Rækkevidde.

Profeten Joseph Smith.

Tirsdag den 1. December 1914.

Til de Hellige i Europa.

De Hellige i Europa ere bekjendte med, at mange Ældster, der have virket som Missionærer i forskjellige af de europæiske Lande, ere blevne løste fra deres Mission i disse Lande. Alle Missionærer i den svejts-tyske Mission og Missionærerne i Frankrig og Belgien ere blevne anmodede om at forlade disse Lande. Fra Holland, Danmark, Norge og Sverrig ere de fleste Missionærer hjemkaldte, og kun nogle faa ere blevne tilbage for at bestyre Kirkens Ejendomme og vaage over de forskjellige Konferencer eller Kirkedistrikter. Det meste af den kirkelige Virksomhed vil blive udført af lokale Ældster. Der er endnu ikke taget nogen Bestemmelse i Retning af at løse de amerikanske Ældster i den britiske Mission.

Hvad der vil blive gjort i den Henseende beror udelukkende paa Begivenhederne i Fremtiden. Det bør tilføjes, at Ældsterne, som ere løste fra deres Missionsvirksomhed i Europa, men som ikke have virket den sædvanlige Tid, ere blevne beskikkede til at virke som Missionærer paa forskjellige Steder i de Forenede Stater, hvor de ville forblive, til deres Missionstid er til Ende; kun de, hvis Missionstid næsten var udløben, ere blevne løste med Tilladelse til at rejse hjem.

Vi skylde de Hellige at sige, at Bestemmelsen om at tilbagekalde Ældsterne fra disse forskjellige Missionsdistrikter paa Grund af Sagens store Alvor ikke blev tagen uden nøje Overvejelse og Bøn til Gud desangaaende.

Mange af de Hellige i Bjergregionerne derhjemme vare ængstelige for deres Sønner, Mænd eller Brødre i de krigsførende Lande. Og ved Siden heraf blev det givet Kirkens Autoriteter, indbefattende Præsidenten over den europæiske Mission, at forstaa, at de fleste af Europas Regjeringer i deres Meddelelser til de Forenede Staters Regjering i Washington havde udtalt den Formening, at amerikanske Borgere burde forlade Europa og vende tilbage til Amerika som Følge af, at forskellige Spørgsmaal kunde foraarsage temmelig store Vanskeligheder, hvis Krigen skulde trække i Langdrag. Der har ogsaa været henvist til, at i Tilfælde af, at en Pøbelhob under Krigsforstyrrelserne skulde angribe amerikanske Borgere, eller Amerikanere skulde blive dræbte, f. Ex. som Følge af, at en Bombe blev nedkastet fra en Flyvemaskine eller paa anden Maade, kunde dette forvolde alvorlige Forviklinger mellem vedkommende Krigsmagt og de Forenede Stater, hvilket under alle Omstændigheder vilde være højst ubehageligt. Disse forskjellige Forestillinger følte Autoriteterne det rettest at tage Hensyn til.

Men de Hellige i denne vigtige Del af Herrens Vingaard behøve ikke at føle sig mismodige. Det er en Prøvelsens Tid for deres Tro og Standhaftighed, og Kirkens Historie viser, at Herren altid har ledt sine Hellige fremad til Sejr, selv om Vejen maaske har maattet gaa over Havets Dyb eller gjennem de nøgne Ørkener. Gud lader aldrig sit Folk forblive længe ved Maras bitre Vande. Det næste Stadium er altid Elim med sine klare Vandspring og indbydende Palmetræer (se de gammeltestamentlige Beretninger om Israeliternes Rejsevandringer fra Ægypten til Kanaans Land). De Hellige kunne saaledes med Fryd synge Mose Sang: Herren er min Styrke; om ham jeg synger; ved ham faar jeg Frelse. Han er min Gud, og ham vil jeg prise — min Faders Gud, og jeg vil prise hans Navn!

Herren vil lægge sin Velsignelse i de lokale Ældsters Bestræbelser for at fremme Sandhedens Værk og opbygge Kirkens Grene, idet de søge Guds Inspiration og ved Bøn og Studering af Skrifterne samt ved at leve et rent Liv sætte sig selv i Stand til at modtage det Lys og den Styrke, som det er nødvendigt for dem at være i Besiddelse af for at faa Held med sig i deres Gjerning. Lad dem erindre, at den eneste Fordring, Herren gjorde til Apostelen Peter, og hvorved denne skulde bevise sin Kjærlighed til ham, var, at han som en god Hyrde skulde tage Vare paa Flokken. Han sagde til ham: „Fød mine Lam!" „Fød mine Faar!" Erindrer ogsaa Paulus' faderlige Formaning til Timoteus: „Men fly de ungdommelige Begjæringer; jag derimod efter Retfærdighed, Troskab, Kjærlighed og Fred sammen med dem, som paakalde Herren af et rent Hjerte; og afvis de taabelige og uforstandige Stridigheder, efterdi Du veed, at de avle Kampe. Men en Herrens Tjener bør ikke strides, men være mild imod Alle, dygtig til at lære, i Stand til at taale Ondt, med Sagtmodighed irettesættende dem, som modsætte sig, om Gud dog engang vilde give dem Omvendelse til Sandheds Erkjendelse, og de kunde blive ædru igjen fra Djævelens Snare, af hvem de ere fangne til at gjøre hans Villie." (2. Tim. 2 : 22—26.)

Og maa nu Herrens Velsignelser blive udgydte over de Hellige i denne Mission og over de lokale Ældster og Missionærerne, som forblive paa deres Poster. Og hvis det er hans Villie og i Overensstemmelse med hans Hensigter, da er min Bøn, at han vil se i Naade ned til de Nationer, som nu bløde under Hjulene af den moderne Juggernaut (hinduisk Afgud), og borttage Krigens Rædsler fra deres saa haardt ramte Stæder og Byer. Maa Fred blive tilvejebragt og den Dag hurtig komme, da denne Verdens Riger ville blive Guds Søns Rige, og da han skal regjere i Overensstemmelse med Retfærdighedens, Sandhedens, Kjærlighedens og Retskaffenhedens Principper.

Hyrum M. Smith,
Præsident over den europæiske Mission.

Missionsrejsen.

I Tidsrummet fra den 24. September, da jeg forlod Kjøbenhavn, til den 6. November, da jeg atter landede i Danmarks Hovedstad, har jeg for anden Gang under mit Ophold i Missionen besøgt alle Konferencerne samt en Del af Grenene, hvor Møder bleve afholdte, og hvor jeg havde Lejlighed til at stifte nærmere Bekjendtskab med de lokale Brødre, som nu præsidere, samt Søskende og Venner paa disse Egne. Ved alle Lejligheder vare Møderne godt besøgte saavel af Kirkens Medlemmer som af mange sandhedssøgende Venner, der med udelt Opmærksomhed lyttede til de Ord og Lærdomme, som Ældsterne under den Helligaands Vejledning fremsatte til de Forsamlede. Grundet paa den sørgelige Stilling, som raader saa godt som overalt i de europæiske Lande, og som har foraarsaget, at den største Del af Ældsterne, som virkede i Missionen, er bleven kaldt bort fra disse Lande, har en vis vemodig Stemning grebet Søskendene, og i flere Tilfælde har det rørt mit Hjertets Følelser, naar jeg saa' dem sørge, fordi Ældsterne havde forladt dem. Dette forringede imidlertid ikke i nogen Maade den Helligaands blide Indflydelse hos Talerne; men maaske kraftigere end nogensinde før fremsattes Evangeliets livgivende og ophøjende Principper, der lig en mild og forfriskende Regn paa den tørstige Jordbund oplivede de kostbare „Planter", som findes i den ellers saa rige og frugtbare Jordbund i vor Faders Vingaard her i de nordlige Egne. Med en fuld Forstaaelse af Situationen blandt de adspredte Hellige gjorde jeg det derfor ogsaa til min Opgave at besøge saa mange af de omliggende Grene, som Tid og Omstændigheder tillod det, og maaske var det ogsaa her, at Hungeren var størst efter at høre Livets Ord og Længslen størst efter at faa Lejlighed til at møde en Israels Ældste og trykke hans Haand. Jeg følte det samtidig som en kjær Pligt at aflægge et kort Besøg hos flere af de fattige og gamle Søskende, blandt hvilke der var flere, som jeg for over 20 Aar siden bragte Evangeliets glade Budskab. Det var ogsaa ved disse Lejligheder, at Glæden var størst; thi Hjertets ømme Strenge berørtes, og „Gjensynsstunden den var sød". Ej var det den overfladiske Kjærlighed og Hengivenhed, som her gjorde sig gjældende, men den ømme, rene og uskyldige Følelse, som bringer Glædens Taare til at væde den gamle Mands og Kvindes rynkede Kind. Jeg maa vel nok i denne Forbindelse nævne en Sætning i et Brev, som jeg fornylig modtog fra min elskede Hustru, og hvori hun, med Blikket henvendt paa Søskendenes Stilling her ude i Verden, skriver: „Vi savne Dig meget her hjemme, men leve med Taalmodighed i Haabet om at gjense Dig i dette Liv, hvad vi dog ikke ere fuldt sikre paa. Vi glæde os imidlertid ved Tanken om, at uagtet din Færden i Livet er langt fra Hjemmet, saa veed vi, at Du er ude som en Vel-

gjører blandt vore Medmennesker, og vi haabe, de skattere din og andre Ældsters Nærværelse; bring dem vor Hilsen." Ja, dette er i Sandhed vort Livs store Opgave at føde Herrens Faar, at lede de „Vildfarende ind paa Livets Sti, at de forvildede i Aanden skulle faa Forstand, og de, som knurre, de skulle tage mod Lærdom, og de Sagtmodige faa Glæde i Herren, og de Fattige iblandt Menneskene fryde sig i Israels Hellige".

Overalt i Missionen saavel i Danmark som i Norge skrider vor Faders Gjerning fremad, og de faa Ældster, som ere tilbage for at varetage Arbejdet og fortsætte Evangeliets Forkyndelse, ere trofaste og nidkjære Mænd, som i Ord og Handling ere lig lysende Juveler i Tidsaandens dunkle Nat. Den største Tilslutning siden sidste Konference var sket i Kristiania Konference, hvor 52 vare tillagte Kirken ved Daab, medens der i hele Missionen var døbt 121. Udsigterne ere fremdeles gode for Værkets Fremgang i denne Mission, og i Særdeleshed kan dette siges, naar vi tage i Betragtning, at Krig er nær vore Døre, og at Han, hvis Ærinde vi gaa, har begyndt at tale paa sin egen Maade til sine ulydige Børn. Evangeliets Gaver og Velsignelser gjøre sig stadig gjældende blandt de Hellige, og hos de ydmyge og lydige Medlemmer voxer Vidnesbyrdets Aand til Opfyldelsen af de profetiske Udtalelser, at „de Skrøbelige af denne Verden skulle opstaa og nedbryde de Mægtige og Vældige, at Mennesker ikke skulle give Raad til deres Medmennesker eller holde Kjød for sin Arm. Men at hvert Menneske maatte kunne tale i Guds, Herrens Navn, hans, som er Verdens Frelser".

Missionsrejsen var meget behagelig og interessant; hvis noget Godt blev udført, tilkommer Æren vor Fader i det Høje.

Hans J. Christiansen.

Til „Stjernen"s Abonnenter.

I Tilslutning til min højagtede Forgjænger, John S. Hansens Afskedsord til Læserne af „Skandinaviens Stjerne" i sidste Numer af Bladet tillader jeg mig i dette Numer som den ny Redaktionssekretær at hilse paa Bladets mange Læsere og sige, at jeg stedse vil bestræbe mig for at oversætte og skrive saadanne Artikler, som kunne møde Redaktørens, Missionspræsident Hans J. Christiansens Billigelse og være til sand evangelisk Oplysning for „Stjernen"s Læsekreds.

„Skandinaviens Stjerne" har i Sandhed været en herlig lysende Stjerne paa den literære skandinaviske Himmel, siden det første Numer af Tidsskriftet udkom den 1. Oktober 1851, og ved Herrens Hjælp vil den vedblive at udsende sine inspirerende og haabindgydende Straaler til Enhver, som gjennemlæser den.

Som Medlemmer af „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige" kunne vi trøstig sige, at Tidsskriftet indeholder den bedste relegiøse Literatur, som kan kjøbes eller erholdes i Danmark eller Norge. Enhver Abonnent anmodes derfor om at samvirke med Redaktionen henimod det Maal at forøge Bladets Abonnentkreds.

Niels F. Green.

Generalkonferencen i Salt Lake City den 4., 5. og 6. Oktober 1914.

De Sidste-Dages Hellige se altid med Glæde hen til den Tid, da de halvaarlige Kirkekonferencer afholdes i Salt Lake City. Disse Generalkonferencer betragtes baade som festlige Sammenkomster og som vigtige Konferencer, hvor de betydeligste foreliggende Spørgsmaal blive fremsatte og belyste for Kirkens Medlemmer fra fjærn og nær, som ere tilstede ved Møderne. Konferencerne have ikke Karakteren af Diskussionsmøder, men Kirkens Autoriteter fremsætte Evangeliets Lærdomme paa en tydelig Maade for de forsamlede Hellige, og Afstemninger foretages saavel med Hensyn til Kirkens Generalautoriteter som med Hensyn til vigtige Kirkespørgsmaal eller Samfundsspørgsmaal, hvilke det er de Sidste-Dages Helliges Pligt som Kirkemedlemmer og Borgere af de Forenede Stater at tage Stilling til. Vor Kirkes Medlemmer blive ved disse Møder ikke alene opmuntrede til at efterleve Kristi gjengivne Evangeliums specielle religiøse Love, men ogsaa til at understøtte den borgerlige Regjering af al Kraft med Hensyn til gode Loves Overholdelse og Gjennemførelsen af nye Love, hvorved Samfundsforholdene kunne reformeres og forbedres. Vi lære, at de Forenede Staters Grundlov (eller til Grund liggende Fællesforfatning) saa vel som alle gode Love ere inspirerede af Gud, og at det er de Helliges Pligt at gjøre sig bekjendte med disse Love og nøje efterleve dem.

Vore Kirkefolk blive altid nøje instruerede med Hensyn til Evangeliets aabenbarede Lærdomme, og det er tilvisse ikke Kirkeautoriternes Skyld, dersom Kirkens Medlemmer ikke kjende de hellige Principper, ved hvis Adlydelse de og alle Jordens Folkefærd kunne blive frelste fra „Dødsuhyrets" Magt, der med aaben Mund vil svælge ethvert Menneske, som ikke indretter sit Liv i Overensstemmelse med de af Kristus foreskrevne Saliggjørelses-Principper.

Ved Konferencemøderne Søndag den 4. Oktober kunde som sædvanlig det store Tabernakel ikke nær rumme de Besøgende; visse præsiderende Brødre bleve derfor beskikkede til at fremlægge de Punkter, som det var ønskeligt, der skulde tales over, ved Møder i Assembly Hall og paa andre nærmere betegnede Steder.

De store Anstrengelser, som de Sidste-Dages Hellige ofte gjøre for

at kunne overvære disse Konferencemøder i Salt Lake City, bevidne for de Forenede Staters Indvaanere saa vel som for hele den civiliserede — og uciviliserede — Verden, hvilken Interesse Kirkens Medlemmer i Virkeligheden have for Jesu Kristi, Guds Søns Evangeliums aabenbarede Principper, og hvilken Taknemmelighed de vise overfor Gud, fordi Præstedømmet er gjengivet til Jorden og Evangeliets herlige Gaver formedelst Guds uendelige Naade atter kunne modtages af hans lydige Børn paa Jorden.

I Overensstemmelse med de Forenede Staters Præsidents Opfordring til de Forenede Slaters Indbyggere om at samles og bede i Ydmyghed til Gud, at han vilde forbarme sig over Befolkningen i de europæiske Lande, som ere i Krig, blev der ved Konferencemøderne om Søndagen paa de forsamlede Mængders Vegne opsendt inderlige Bønner til Guds Throne for disse Landes Indbyggere, og tillige, at Herren vilde være naadig mod Befolkningen i de Lande, som ikke ere i Krig, de Forenede Stater indbefattet. Disse offentlige Bønner, opsendte paa de Helliges Vegne af præsiderende Brødre, have gjort et fordelagtigt Indtryk paa Resten af Befolkningen i de Forenede Stater og paa Turister fra Udlandet, som overværede vor Konference. Vort Kirkefolk bliver i det Hele taget, eftersom Aarene rulle, knyttet inderligere og inderligere til alle lovlydelige Indvaanere af de Forenede Stater i det fælles Samfundsbaand, hvormed amerikanske Institutioner sammenknytte den store Republiks Indbyggere.

Vi ville paa et senere Tidspunkt i „Skandin. St." gjengive i Oversættelse nogle af Konferencetalerne.

Efteraarskonferencen i Trondhjem.

Konferencens første Møde aabnedes Lørdag Aften den 31. Oktober, Kl. 8,30, med Affyngelse af Sangen: „Da Kristi Kirke ved Guds Magt", Bøn af Br. Hans J. Karlson og Sangen: „Er Gud for os".

Konferencepræsident Lawrence Hansen bød de Tilstedeværende velkommen. Han haabede, at Guds Aand vilde være tilstede og gjøre sin oplysende og trøstende Indflydelse gjældende i Konferencens Møder.

Ældste Chas. L. Olsen gav en Beretning om sin Virksomhed siden Foraarskonferencen. Han havde virket i Nordlandet, glædet sig ved sit Arbejde og haft Held med sig. Han talte i Korthed om de store aandelige Gaver, som Joseph Smith modtog fra Herren. Ældste A. M. Andreasen afgav Rapport over sin Virksomhed i de forløbne 6 Maaneder og forklarede Evangeliets dybe Betydning.

Konferencepræsident Lawrence Hansen meddelte, at der siden Foraarskonferencen havde været holdt 476 Møder, uddelt 82,511 Skrifter, om-

solgt 1118 Bøger, besøgt 11,960 Fremmedes Huse, havt 1061 evangeliske Samtaler, velsignet 2 Børn og døbt 5. Han forklarede for Forsamlingen Evangeliets første Principper.

Missionspræsident Hans J. Christiansen talte om Kirkens fuldkomne Organisation ligefra Hovedorganisationerne hjemme og til de mindste Grene af Kirken. Evangeliet blev udspredt i Verden ved en planmæssig Fremgangsmaade og ved Tilstedeværelsen af Guds Aand bestandig til at vejlede Kirkens Missionærer og Medlemmer.

Sangen: „Hav Tak for Profeten, Du sendte" blev afsungen, og Br. John Dien sluttede Mødet med Taksigelse.

Mødet Søndag Formiddag Kl. 11. Sangen: „Fader vor i Himlen" blev afsungen, og Søndagsskolebestyrer Hans J. Karlson holdt Bøn. Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen" blev derefter afsungen, og Søndagsskolebestyreren gav Beretning om Søndagsskolens Virksomhed, hvorefter Skolens Medlemmer udførte et større Program.

Missionspræsident H. J. Christiansen udtrykte sin Glæde over at lytte til de forskjellige Programnumre og sammenlignede Trondhjems Søndagsskole med et Blad paa Kirkens store Søndagsskoletræ. Han formanede Lærerne til stedse at være i Besiddelse af Kjærlighedens Aand, naar de underviste, og nedbad Herrens Velsignelse over Børnene. Sangen: „Velsign, o Gud, dit Folk", blev sunget, og Br. John Øien sluttede med Taksigelse.

Søndag Efterm. Kl. 3 afholdtes et Sakramentmøde. Sangen: „Nu Israels Gjenløser" blev afsungen, og Br. John Øien indledede Mødet med Bøn. Sangen: „Led os frem" blev afsungen. Ældsterne Chas. L. Olsen og A. M. Andreasen administrerede Sakramentet, hvorefter „O, min Fader" blev afsungen.

Konferencepræsident Lawrence Hansen afgav Beretning om de kvindelige Hjælpeforeningers Virksomhed i de forskjellige Grene. Præsident H. J. Christiansen foreslog Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse, som de bleve foreslaaede og antagne af de tilstedeværende Medlemmer af Kirken ved sidste Generalkonference i Salt Lake City. Forslaget blev enstemmig godkjendt. Fremdeles Hyrum M. Smith som Præsident over den europæiske Mission, H. J. Christiansen som Præsident over den skandinaviske Mission med Niels F. Green som Redaktionssekretær og Oversætter af „Skandinaviens Stjerne", Joseph N. Busath som Missionssekretær, Lawrence Hansen som Præsident over Trondhjems Konference med A. M. Andreasen som Sekretær og Chas. L. Olsen som Medhjælper. Alle Forslagene bleve enstemmig godkjendte.

Missionspræsident H. J. Christiansen opmuntrede de Hellige til at bringe deres uskyldige smaa Børn med sig til Sakramentmøderne og lade dem deltage i den hellige Nadvere. Han forklarede, med hvilken Berettigelse Præstedømmet i Kirken administrerede dette Sakrament saa

vel som alle andre af Kirkens Ordinancer. Kirkens Medlemmer maatte ikke nyde Sakramentet, medmindre de i deres Samvittighed følte, at de vare værdige dertil. Han formanede Alle til at holde Sabbaten hellig. Herren sendte os Prøvelser for derigjennem at gjøre os stærke. Tiendeloven var anordnet af Gud. Skjøndt det var vor Pligt at betale Tiende vilde vi blive velsignede af Herren paa mange Maader ved at opfylde denne Pligt. Han anmodede de Hellige om at hjælpe Ældsterne paa hvilken som helst Maade, de kunde, og bad Herren velsigne Alle. Sangen: „Nærmere, Gud, til Dig" blev sungen, og Ældste Chas. L. Olsen sluttede Mødet med Taksigelse.

Søndag Aften Kl. 8. Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde", Bøn af Ældste A. M. Andreasen, og Sangen: „O, Gud, jeg sov saa tryggelig" blev afsungen. Konferencepræsidenten omtalte, hvorledes Forfølgelsen altid i højere eller mindre Grad vilde følge Forkyndelsen af Kristi sande Evangelium; men han haabede, at Evangeliets Værk vilde gjøre god Fremgang herefter. Sangen: „O Helligaand, mit Liv, min Lyst" blev afsungen.

Missionspræsident H. J. Christiansen henledte de Forsamledes Opmærksomhed paa flere enkelte Tilfælde af Forfølgelse mod de Hellige i Oldtiden, som vi læse om saavel i Bibelen som i verdslig Historie, og at slige Forfølgelser ogsaa havde raset mod Kirken i vor Tid, særlig tidligere. Men Herren, som reddede de tre Hebræer ud af den gloende Ovn, vilde beskytte sit Folk. Kristi Kirke fandtes atter paa Jorden, og Gud vilde vedblivende „aabenbare sin Villie til sine Tjenere, Profeterne". Han fremsatte derefter vore Lærdomme angaaende „Himmelen" og nedbad Herrens Velsignelse over de Hellige i Konferencen. Sangen: „Nu Fryd mit Hjerte finder" blev afsungen. Konferencepræsident Lawrence Hansen sluttede Mødet med Taksigelse.

Mandag den 2. November havde den kvindelige Hjælpeforening arrangeret en fornøjelig Aftenunderholdning. Et godt Program blev udført, og de Tilstedeværende bleve opvartede med udsøgte Forfriskninger.

A. M. Andreasen,
Konferencesekretær.

Indhold:

Et Vidnesbyrd	353	Redaktionelt:	
Præsident Penroses Bøn om Fred	355	Til de Hellige i Europa	361
Efteraarskonferencen i Bergen	357	Missionsrejsen	363
Utah-Indianernes Traditioner	359	Til Stjernens Abonnenter	364
Tankesprog	360	Generalkonferencen i Salt Lake City	365
		Efteraarskonferencen i Trondhjem	366

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)